

ЛОТТИ В ЧАРІВНІЙ ЗООКРАМНИЦІ

КОТЯЧІ ЧАРИ:
учениця чаклунки

Голлі Вебб

З англійської переклала Надія Хаєцька

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ І

«Я не дивлюся, взагалі не дивлюся».

Лотті втупилася прямисінько перед собою, не звертаючи уваги на маму, яка за вікном потяга енергійно махала їй рукою.

Дівчинка майже не розмовляла з мамою, відколи два дні тому та повідомила їй новини. Лотті страшенно злилася: якби вони обговорили це детально, вона повірила б у те, що це відбувається насправді. Однак аж до цієї миті дівчинка не вірила, що в мами таки буде нова робота в Парижі. Якби Лотті категорично не сподобалася ця ідея, то мама на таке не погодилася б, але міняти щось було надто пізно.

Усе літо вона не бачитиметься з мамою, а вони навіть як слід не попрощалися! Лотті раптом обернулася до вікна й притиснула долоню до скла.

Мами вже не було.

Потяг рушив, перед очима Лотті миготіли незнайомі обличчя. Дівчинка повернулася на сидінні та запанікувала. Вона навіть не знала, коли знову побачить маму! Гарячково вдивляючись із вікна, коли потяг покинув платформу, вона встигла помітити її рожеве пальто. Мама й досі махала рукою. Лотті махала у відповідь, допоки потяг не віддалився від вокзалу. Тоді дівчинка сіла на місце. Вона тремтіла, їй нудило, і їй було дуже самотньо.

Тріскучий голос із гучномовця оголошував станції, багато станцій, десь посередині переліку загубилась і зупинка Нетербридж. Однієї миті Лотті припинила себе жаліти й знову щиро сердилася. Нетербридж — крихітне містечко десь у глушині, і мама заслала її туди. Власне, вона навіть не знайшла часу відвезти Лотті особисто, а посадила на потяг і домовилася, щоб дядько Джек зустрів її на місцевій станції.

— Я навіть не пам'ятаю, який із себе дядько Джек, — сердито пробурмотіла про себе Лотті, ледь стримуючи сльози. Вона вже зустрічалася з ним, але це було дуже давно, на якійсь сімейній вечірці, куди її мама не надто хотіла йти. Мамі більше не подобалося навідувати родичів тата Лотті. Казала, що від цього їй стає надто сумно.

Дядько Джек, старший брат тата, мав у Нетербриджі власний зоомагазин. Лотті ніколи там не була, але бачила крамничку на фотографіях, які немов різдвяну листівку щороку надсилав дядько. Один знімок лежав зараз у сумці. Мама дала його, щоб Лотті змогла впізнати дядька Джека на станції. Дівчина перетрусила всю сумку й нарешті знайшла фото, вкладене у книжку.

Дядько Джек був зовсім як її тато, якого вона також знала зі знімків. Таке ж чорне кучеряве волосся, яке успадкувала й Лотті, і темно-карі очі. Зазвичай це захопило б дівчину, але тепер Лотті цікавив зовсім не дядько, а крамничка за його спиною: там

вона житиме все літо. Настрій трохи поліпшився. Мама завжди була проти домашніх тварин, категорично проти. Говорила, що від тварин тхне, що вони створюють безлад та не підходять для квартири. Казала таке навіть про золотих рибок, що, на думку Лотті, не надто розумно. Буде цікаво трохи пожити з тваринами. Крамничка дядька Джека навряд чи належала до тих нудних зоомагазинів, де продаються тільки собачі нашійники та котячі іграшки. Лотті ретельно роздивлялася знімок. Важко було щось углядіти, та за вікном на жердині влаштувався папуга й виднілися пакети з кормом для тварин. Над дверима вивіска «Зоокрамниця Грейсів» і щось іще, але надто дрібно, щоб розібрати з фото.

«Зоокрамниця Грейсів». На думку Лотті, доволі мило жити в будинку, де над вхідними дверима написано твоє прізвище. Власне, так і мало бути, адже дядько Джек — татів брат. Відкинувшись на спинку сидіння, дівчинка замріяно вдивлялася у вікно й гадала, які ж тварини можуть жити в дядьковій крамниці. Може, кошенята? У душі спалахнуло слабке захоплення — не те, щоб вона взагалі зраділа, звісно, ні. Лотті страшенно злилася. Але не було сенсу так сердитись і взагалі нічому не радіти. Мама все одно не буде поруч, і вона не дізнається, радісна Лотті чи ні. А коли мама зателефонує, буде неважко вдати, яка вона нещасна.

Усю дорогу до дядькової крамниці Лотті сиділа у фургоні доволі тихо. Вона примудрилася забути, що буде син дядька Джека, Денні, хоча мама постійно говорила їй про те, як чудово познайомитись із двоюрідним братом. Денні був лише на рік старший за Лотті, але набагато більший, надзвичайно красивий і, здається, дуже самовпевнений. Лотті теж була не із сором'язливих, але їй було важко зрозуміти, про що ж із ним говорити. Чи мусять вони потоваришувати тільки тому, що родичі? На думку Лотті, йому теж було трохи незручно дізнатися, що раптом у його будинку житиме двоюрідна сестра, яку він ледве знав. Денні не здавався непривітним, але всю дорогу він дивився у вікно й майже нічого не говорив. Тим самим брат і відрізнявся від дядька Джека, адже той намагався підтримувати розмову.

«У дядьковому фургончику дивно пахне», — подумала Лотті, намагаючись не надто пригнуватися. Мабуть, корм для тварин. Зненацька вона аж підстрибнула: щось холодне ткнулося їй у руку, і дівчинка здригнулася від несподіванки. Дядько Джек почув її зойк та обернувся. Фургон звернув убік.

— Тату, обережно! Ти за кермом! — закричав Денні.

— Пробачте, пробачте! — пробурмотів дядько Джек і винувато махнув рукою трохи стривоженому водієві автівки, що їхала за ними. — Не бійся, Лотті, це Софі. Забув тебе попередити, що вона спала тут.

Дівчинка обернулася до купи покривал на сидінні поруч із нею. Вони заворушилися, і з-під них з'явився вологий чорний ніс, за ним загострена мордочка й пара темно-карих очей. Маленький песик посмикував рудуватими бровами, дивлячись на Лотті, а його мордочка вигнулася у недвозначній усмішці.

Денні обернувся до неї через сидіння і тихенько присвиснув:

— Тобі пощастило, ти їй сподобалася.

— Звідки знаєш? — запитала Лотті, глядячи носика Софі. Хлопець хмикнув і повернувся назад.

— Вона не відкусила тобі руку.

Лотті з підозрою подивилася на собаку, а тоді насупилася. Здалося, що Софі їй підморгнула.

— Так казати — несправедливо стосовно цих собак, — не погодився дядько Джек. — Такси просто з характером. Софі не примхлива, лиш надто перебірлива у спілкуванні.

— Ага, скажи це листоноші... — підсміхнувся Денні.

— Він наступив на неї! — обурився дядько Джек.

Софі виплуталася з-під покривал і згорнулася калачиком на колінах у Лотті, звідки дивилася на неї невинно, наче казала: «Я? Хіба?». Песик був дуже красивий, із лискучою чорною шерстю, рудуватими лапками та дивовижними рудими бровами. Шерсть Софі сяяла, наче її відполірували. Лотті знайшла відповідь принаймні на одне запитання:

схоже, вона проведе канікули хоча б з однією твариною.

Вони припаркувалися на подвір'ї за зоокрамничкою й увійшли через чорний вхід. Дядько Джек поставив сумки Лотті та пішов перевертати табличку «Зачинено» на дверях, а дівчинка вражено розглядалася по боках, досі міцно обнімаючи Софі. Нічого схожого вона й уявити не могла. Крамничка була розташована в дивному кривому будиночку на центральній вулиці — Лотті встигла мигцем побачити фасад, коли вони проїжджали повз. Він був чорно-білим, із великим еркерним вікном на багато широк, що займало весь вузький фасад. Але зсередини крамничка здавалася набагато більшою, з багатьма кутами, нішами та заглибленнями. Кожен сантиметр було заставлено клітками та акваріумами, вони притиснулись одні до одних по всій довжині стін. Було на диво тихо, і в Лотті виникло бентежне відчуття, що за нею спостерігають, майже вивчають. Потім вона вирішила, що їй, мабуть, здалося, оскільки крамниця враз наповнилася писком і шурхотом сотень крихітних створінь. Дядько Джек повернувся біля дверей і всміхнувся.

— Ось ти і прийшла, Лотті. «Зоокрамничка Грейсів». Інакше відома як торговий центр «Мишачий»!